

Forslag, der blev fremlagt af den højtærede Krigsminister om en Bevilling paa 5 Mill. Kr., er, om ikke Ord til andet saa dog i alt væsentlig i fuld Overensstemmelse med et lignende Forslag, der blev fremsat i forrige Samling af en anden Minister. Højremente, at dette Forslags Gennemførelse var ganske nødvendig, og heldigvis mener den nuværende Regering ganske det samme. Det er for mig et godt Bevis for, at i Hovedsagen ville Højres gamle Ideer, det, Højre tidligere har kæmpet for og fremdeles vil kæmpe for, den gode konservative Tilstand her i Landet, ogsaa finde Forsvarere i den nuværende Regering og i det Parti, der danner det kolossalt store Flertal her i Tinget. De Herrere blive, om ikke Højremænd — det tror jeg ikke — saa naturnødvendigt nødte til efterhaanden i mere eller mindre Grad at tage de samme Tanker op, som Højre har kæmpet for i mange Aar.

Det ærede Medlem fra Randers vilde slet ikke anerkende min Benægtelse af, at den Tilstand, vi nu leve under, er Parlamentarisme. Jeg tror imidlertid ikke, at Uoverensstemmelsen mellem det ærede Medlem og mig er saa stor, som det ved første Øjekast kunde se ud. Jeg har faaet dette Indtryk af det ærede Medlems Udtalelser forleden Dag, da han meget stærkt urgerede, at naar man forlod det absolutte Kongedømme, var der intet andet end Parlamentarisme at gaa over til. Nu er det notorisk, at vi gik bort fra det absolutte Kongedømme i 1849, og vi ere dog blevne regerede lige til det Herrens Aar 1901. Jeg tror dog ikke, det ærede Medlem eller nogen anden vil paastaa, at vi i de 52 Aar udelukkende have levet under Parlamentarismens Fane. Men levet have vi dog. Det vil vel det ærede Medlem give mig Ret i? Men naar det ærede Medlem vil indrømme, at den Tilstand, vi have levet under, siden dette høje Ting gik over til at blive Flertal for Venstre, altsaa fra 1870 og til nu, ikke er Parlamentarisme, kunne vi maaske begynde at nærme os til hinanden. Skulde vi imidlertid alligevel benytte denne Betegnelse for den Tilstand, vi have levet under, maa det ganske øjensynligt og ubestrideligt have været Landstingsparlamentarisme. Hvad derimod det ærede Medlem nu vil kalde Parlamentarisme, maa være Folketingsparlamentarisme, det er vistnok ogsaa ganske ubestrideligt. Hvad der danner Forskellen mellem de to Systemer, er simpelt hen, om Hans Majestæt Kongen, ved Valget af en Regering vælger en Mand, der støt-

ter sig til Landstingets eller til Folketingets Flertal. Indtil den 24de Juli i Aar har Hans Majestæt som bekendt valgt Regeringer, der støttede sig hovedsagelig til Landstingets Flertal. Nu har Hans Majestæt gjort det modsatte, og jeg tør ikke sige noget hverken i den ene eller anden Retning om Hans Majestæts Handlinger, men jeg erkender, at det, Hans Majestæt i dette Tilfælde har gjort, er absolut og ubetinget rigtigt — allerede af den Grund, at der fornuftigvis intet andet var at gøre, som kunde løfte Land og Folk fremad til saadanne Tilstande, som alle vi, der have Interesse for Nationens Ve og Vel — og det have vi jo alle — kunne ønske. Men ikke nok dermed. Naar det ærede Medlem og jeg kunne blive enige om, at vi altsaa ikke have levet under det, han vil kalde Parlamentarismens Fane fra 1870 indtil nu, bliver det endnu et Spørgsmaal, hvorledes var Tilstanden før 1870, altsaa fra 1849 til 1870? Den Gang ville ærede Medlemmer vist ikke kunne paastaa, at vi levede under Parlamentarismen. Jeg skal blot i saa Henseende minde om en lille Begivenhed, der fandt Sted i Oktober 1854 under det Ørstedeske Ministerium. Der blev i Folketinget den 16de Oktober i det Aar vedtaget in optima forma en Mistillidsadresse til Regeringen med 70 Stemmer mod en, og den 20de samme Maaned blev der i Landstinget vedtaget ligeledes en Mistillidsadresse mod samme Regering med 41 Stemmer mod 2, det vil sige, at det var alle Rigsdagens Stemmer mod 3, der stemte for en Mistillidsadresse til den bestaaende Regering. Hvis en Regering overhovedet kunde væltes af en saadan Mistillidsadresse fra Lovgivningsmagtens to Afdelinger, altsaa fra hele Rigsdagen, maatte det være den daværende. Det skete imidlertid ikke, i ethvert Tilfælde ikke paa det Grundlag. Det vil tværtimod erindres, at samme Dag, Landstingets Afstemning fandt Sted, blev hele Rigsdagen opløst og ny Valg udskrevne, saa vidt jeg husker til den 12te December. Da Rigsdagen kom tilbage, var Regeringen ganske vist gaaet, men den var gaaet, fordi de ny Valg saavel til Folketinget som til Landstinget gik i samme Retning som den, der prægede den forrige Rigsdag. Den Gang kunde man maaske med mere Rimelighed sige, at man levede under en Rigsdagsparlamentarisme. Men vi kunde dog ikke vente hverken nu eller nogen Sinde, at der skal komme en saadan Samstemning mellem Folketinget og Landstinget, at man